

NORA ROBERTS

Poštene iluzije

Prevela Mirjana Živković

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

PRVI DEO

O divni novi svete, koji imaš baš takve ljude!
– Vilijam Šekspir

PROLOG

Dama koja nestaje. Bila je to stara iluzija, izvedena na savremen način, koja je uvek ostavljala publiku bez daha. Iskričava gomila u Radio situju bila je isto onako željna da bude prevarena kao i skupina zablentavelih seljačina koja gleda nastup pasa i ponija.

Još dok se pela na stakleno postolje, Roksana je mogla da oseti njihovo iščekivanje – na njegovoj srebrnastoj ivici, nada i sumnja mešale su se sa čuđenjem. Svi odreda, od predsednika do radnika, naginjali su se napred na svojim sedištima.

Magija ih je sve izjednačavala.

Setila se da je upravo to Maks govorio. Često, tako često.

Usred kovitlaca magle i svetlosnih munja, postolje poče polako da se uzdiže, veličanstveno kružeći u ritmu Geršvinove *Rapsodije u plavom*. Lagano okretanje od tri stotine šezdeset stepeni prikazivalo je gledalištu ledeno, providno postolje sa svih strana – i vitku ženu na njemu – odvrćajući im pažnju od trika koji samo što nije bio izveden.

Bili su je naučili da je samo izvođenje često označavalo onu tananu razliku između šarlatana i umetnika.

U skladu sa muzičkom temom, Roksana je na sebi imala svetlucavu haljinu boje neba u ponoć, koja joj se pripijala uz dugačko, vretenasto telo – i to u tolikoj meri da niko ko bi je izbliza osmotrio ne bi poverovao da se ispod svile posute šljokicama nalazi bilo šta drugo osim njenog tela. Njena kovrdžava kosa, poput vatrenog vodopada koji joj je dopirao do struka, bleštala je hiljadama sićušnih zvezda koje su se prelivale u svim duginim bojama.

Vatra i led. Mnogi muškarci pitali su se kako je jedna žena mogla istovremeno da bude i jedno i drugo.

Sklopila je oči, kao u snu ili u transu – ili je barem tako izgledalo – dok je elegantno lice podigla prema tavanici iznad pozornice u koju su bile pobodene zvezde.

Dok se podizala, pustila je ruke da se njišu u ritmu muzike, da bi ih potom izdigla visoko iznad glave, zarad same predstave, ali i zbog praktične potrebe koja je prožimala čitavu magiju.

Znala je da je to bila prelepa iluzija. Izmaglica, svetla, muzika, žena. Uživala je u samoj dramatičnosti te iluzije i nije se libila da uživa i u ironiji korišćenja simbola starog čitav vek: sama, prelepa žena na postolju, iznad zabrinutih i izmučenih muškaraca.

Bio je to, takođe, i neverovatno složen zadatak koji je zahtevao veliku fizičku usredsređenost i neverovatan osećaj za trenutak. Čak ni oni koji su bili toliko srećni da dobiju mesta u prvom redu nisu bili u stanju da primete duboku koncentraciju na njenom vedrom licu. Niko od njih nije mogao znati koliko je zamornih časova uložila, usavršavajući svaki vid svoje tačke najpre na papiru, a potom i u praksi. Neumoljivoj praksi.

Lagano, ponovo u Geršvinovom ritmu, njeno telo počelo je da se okreće, uranja, njiše. Plesala je bez partnera tri metra iznad pozornice, dok se sve pretvaralo u boju i tečne pokrete. Iz publike se začuo žamor, kao i sporadični aplauzi.

Mogli su da je vide – da, mogli su da je vide kroz plavu izmaglicu i svetla koja su se vrtela. Svetlucanje tamne večernje haljine, reka vatrene kose, sjaj te kože poput alabastera.

A onda, u trenu, u jednom dahu, više nisu mogli da je vide. Nestala je brže od treptaja oka. Tamo gde je do maločas stajala sada se nalazio bengalski tigar sjajne dlake, koji se propinjao na zadnjim nogama grebući šapama vazduh i režeći.

Nastupila je pauza, ona najprijatnija pauza koju izvođač najviše voli, kada sva publika u zaprepašćenju zadrži dah – pre nego što će se prolomiti aplauz, da bi nastavio da odzvanja dok se postolje ponovo spuštalo. Velika mačka iskočila je na pozornicu, udesno od postolja. Tigar se zaustavi pored kutije od abonosa i još jednom riknu, usled čega se jedna žena u prvom redu nervozno zakikota. Sve četiri

stranice kutije rastvoriše se kao jedna, i unutra se nalazila Roksana; na sebi više nije imala svetlucavu plavu haljinu već srebrnkasti kostim mačke. Klanjala se, kako su počeli da je uče skoro od dana kada se rodila. Razmetljivo.

Dok je zvuk uspeha nastavio da joj odzvanja u ušima, ona uzjaha tigra i izjaha na njemu sa pozornice.

„Odlično obavljen posao, Oskare.“ Tiho uzdahnuvši, ona se nagnu napred i počea mačku između ušiju.

„Zaista lepo izgledaš, Roksi.“ Njen krupni, debeli pomoćnik prikači povodac za Oskarovu ogrlicu sa šljokicama.

„Hvala, Mišu.“ Sjahavši, ona zabaci kosu. Iza pozornice je već vrvelo. Oni u koje je imala poverenja obezbediće njenu opremu i čuvati je od znatiželjnih pogleda. Pošto je zakazala konferenciju za štampu za naredni dan, sada neće primiti nijednog reportera. Roksana se nadala boci rashlađenog šampanjca i bockavo vreloj kupki.

Sama.

Odsutno je protrljala ruke – stara navika za koju je Miš mogao da joj kaže da je bila pokupila od oca.

„Muči me neka strepnja“, reče ona sa poluosmehom. „Mučila me je čitave proklete noći. Imam osećaj kao da mi neko duva za vrat.“

„Ovaj, ah...“ Miš je i dalje stajao na istom mestu, puštajući Oskara da mu se češe o kolena. Ni kada su uslovi bili najpovoljniji, Miš nije umeo da uobličiti svoje misli, a sada se trudio da joj saopšti vest na najbolji mogući način. „Imaš društvo, Roksi. U garderobi.“

„Oh?“ Ona se namršti, tako da joj se obrve spojiše, izražavajući izvesno nestrpljenje. „Ko?“

„Idi da se još jednom pokloniš, dušo.“ Roksanu ščepa za ruku Lili, njena pomoćnica izvan scene i surogat majka, koja u tom trenutku dojadi do njih. „Oborila si ih s nogu.“ Lili je tapkala maramicom oko lažnih trepavica koje je nosila i na pozornici i izvan nje. „Maks bi bio tako ponosan.“

Roksana istog časa oseti bol u grudima i potisnu vlastite suze. Nisu se pojavile. Nikada nije dozvoljavala sebi da zaplače pred drugima. Krenula je napred, dok je nije zapahnuo aplauz. „Ko me to čeka?“, doviknu ona preko ramena, ali Miš je već odvodio veliku mačku.

Gospodar ga je naučio da je diskrecija neophodna da bi čovek preživeo.

Deset minuta kasnije, sva zarumenjena od uspeha, Roksana otvori vrata svoje garderobe. Najpre je osetila miris – ruže i šminka. Ta mešavina mirisa postala joj je tako poznata da ju je udisala poput svežeg vazduha. Ali, odmah potom, osetila je još jedan miris – jak miris dobrog duvana. Elegantan, egzotičan, francuski. Ruka joj zadrhta dok je držala kvaku i širom otvarala vrata.

Postojao je čovek koga će zauvek povezivati sa tim mirisom. Čovek koga je poznavala i kome je prešlo u naviku da puši tanke francuske cigare.

Ništa nije rekla kada ga je ugledala. Ništa nije mogla da kaže ni dok je on ustajao iz fotelje u kojoj je uživao u svojoj cigari i njenom šampanjcu. Oh bože, bilo je tako dirljivo i užasno gledati ta divna usta kako se razvlače u onaj savršeno poznat osmeh, i sresti pogled tih nemoguće plavih očiju.

I dalje je imao dugačku kosu, grivu crnu kao abonos, začesljanu od lica. Čak je i kao dete bio veličanstven, elegantna lualica sa očima koje su u stanju da zalede ili spale. Godine su samo išle u prilog njegovom izgledu, izbistrivši lice koje je izazivalo divljenje, dugačke kosti i senovita udubljenja, malu rupicu na bradi. Pored fizičke privlačnosti, oko njega je, poput oreola, treperila i izvesna drama.

Bio je muškarac zbog koga su žene drhtale i koga su želele.

Ona jeste. Oh, i te kako.

Pet godina je prošlo od kada je videla taj osmeh, od kada je prstima prošla kroz tu gustu kosu ili osetila žareći pritisak tih pametnih usta. Pet godina tuge, plača i mržnje.

Zapitala se zašto nije bio mrtav dok je prisiljavala sebe da zatvori vrata za sobom. Zašto nije imao bar toliko pristojnosti da doživi neku od raznih i teških tragedija, koje je zamišljala da su ga snašle?

I šta, pobogu, da uradi s tom užasnom čežnjom koju je osetila čim ga je ponovo ugledala?

„Roksana.“ Zahvaljujući obuci, Lukov glas ostao je miran dok je izgovarao njeno ime. Pratio ju je tokom godina. I večeras je, iz senki kulisa sa strane, proučavao svaki njen pokret. Ocenjivao je, odmeravao. Želeo.

Ali sada, kada se našao naspram nje, gotovo da nije mogao da podnese koliko je bila lepa. „Dobra predstava. Finale je bilo spektakularno.“

„Hvala.“

Ruka mu nije zadrhtala dok joj je sipao šampanjac, kao ni njena dok je prihvatala čašu. Konačno, njih dvoje bili su ljudi pozornice, na čudnovat način proistekli iz istog kalupa. Maksovog kalupa.

„Žao mi je zbog Maksa.“

Bezizražajno ga je pogledala. „Stvarno?“

Osećajući da je zaslužio nešto više od sarkazma, Luk samo potvrdno klimnu glavom, a zatim spusti pogled na svoje penušavo vino, sećajući se. Usta mu se izviše kada je ponovo pogledao u nju. „Posao u Kaleu, rubini. Tvoje maslo?“

Ona otpi gutljaj, i srebro zasvetluca na njenim ramenima kada je nemarno njima slegnula. „Svakako.“

„Ah.“ Ponovo je klimnuo glavom, zadovoljan. Morao se uveriti da nije izgubila osećaj za magiju ili krađu. „Čuo sam glasine da je iz sefa u Londonu dignuto prvo izdanje Poovog *Pada kuće Ašerovih*.“

„Oduvek si dobro čuo, Kalahane.“

Nastavio je da se osmehuje, pitajući se kada je naučila da širi oko sebe polnost kao dah. Sećao se bistrog deteta, jogunaste pubertetlijske, neodoljivog pupoljka kada je postala mlada žena. Pupoljak se rascvetao u zavodnicu. Osećao je privlačnost koja je oduvek postojala među njima. Iskoristiće je sada, iako sa žaljenjem, ali iskoristiće je da bi postigao vlastiti cilj.

Cilj opravdava sve. Još jedno od načela Maksimilijana Nuvela.

„Imam predlog za tebe, Roks.“

„Zaista?“ Ispila je poslednji gutljaj pre nego što je odložila čašu. Mehurići na njenom jeziku imali su gorak ukus.

„Poslovni“, dodade on onako usput, gaseci pikavac. Uzevši joj ruku u svoju, prineo je njene prste usnama. „I lični. Nedostajala si mi, Roksana.“ Bila je to najtačnija izjava koju je mogao da sroči. Blesak potpune iskrenosti, posle mnogo godina trikova, varki i pretvaranja. Međutim, opterećen vlastitim osećanjima, propustio je blesak upozorenja u njenim očima.

„Stvarno, Luk? Zaista imaš predlog za mene?“

„I te kakav.“ Ophrvan sećanjima i žudnjom, privukao ju je bliže i osetio kako krv počinje ubrzano da mu struji dok se njeno telo pripinjalo uz njegovo. Ona je oduvek bila ona prava. Bez obzira na to koliko puta pobjegao, nikada se neće osloboditi zamke u koju ga Roksana Nuvel uhvatila. „Dođi u moj hotel“, prošapta on tik uz njeno lice, kada je skliznula u zagrljaj. „Večeraćemo. Pričaćemo.“

„Pričati?“ Spretno je obavila ruke oko njega, i prstenje joj zasvetluca kada je zavukla prste u njegovu kosu. Ogledalo za šminkanje iznad toaletnog stočića stvaralo je od njih trostruki odraz – kao da ih pokazuje u prošlosti, sadašnjosti, budućnosti. Kada je progovorila, glas joj je nalikovao na maglu u kojoj je nestala. Bio je mračan, bogat i tajanstven. „Da li je to ono što želiš da radiš sa mnom, Luk?“

Zaboravio je koliko je važna kontrola, zaboravio je sve osim činjenice da se njena usta nalaze na samo par centimetara od njegovih. Ukus koji je nekada pohlepno gutao bio je samo prevaziđena želja. „Ne.“

Spustio je glavu prema njoj. A onda mu je dah prasnuo, jer ga je tog istog časa kolonom udarila među noge. Još se nije bio ni presamitio, a već ga je pogodila pesnicom u bradu.

Roksana je osetila neopisivo zadovoljstvo kada je iznenađeno zastajao i kada je videla kako lomi sto u padu. Ruže su se razletele, voda prosula. Nekoliko nežnih pupoljaka skotrljalo se niz njega dok je ležao na nakvašenom tepihu.

„Ti...“ Mršteći se, izvukao je ružu iz kose. To derište je oduvek bilo podlo, seti se on. „Brža si nego što si nekada bila, Roks.“

Stajala je nad njim sa rukama na bedrima, vitka ratnica u srebru koja nikada nije naučila da se hladnokrvno sveti. „Mnogo šta sam sada što nekada nisam bila.“ Zglobovi su je neopisivo boleli, ali ona taj bol iskoristi da potisne jedan drugi, dublji bol. „Ti lažljivo irsko kopile, otpuzi nazad u svoju rupu koju si sebi iskopao pre pet godina. Ako mi ponovo priđeš, kunem ti se, potrudicu se da nestaneš zauvek.“

Oduševljena svojim završnim nastupom, okrenula se, ali i istog časa vrisnula kada ju je Luk ščepao za članak. Tresnula je na zadnjicu i pre nego što je uspela da upotrebi nokte i zube, on ju je već prikovao. Bila je zaboravila koliko je snažan i brz.

Maks bi rekao – pogrešna procena. A pogrešne procene bile su krive za sve greške.

Poštene iluzije

„U redu, Roks, možemo i ovde da razgovaramo.“ Iako još nije bio povratio dah, i premda je još osećao bol, on se iscreri. „Ti izaberi.“

„Vidimo se u paklu...“

„Najverovatnije.“ Osmeh mu je iščezao. „Prokletstvo, Roksi, nikada nisam mogao da ti odolim.“ I kada je svom žestinom spustio svoje usne na njene, oboje su se vratili u prošlost.

1.

Godina 1973, okolina Portlanda, Mejn

„Požurite, požurite, popnite se ovamo. Zadivićete se, zapanjićete se. Dođite da vidite Velikog Nuvela kako prkosi prirodnim zakonima. Za jedan malecki dolar, dođite da ga vidite kako nagoni karte da plešu u vazduhu. Dođite da vidite kako pred vašim očima, pred vašim zapanjenim očima, polovi sekirom prelepu ženu.“

Dok je izvikivač prodavao maglu unaokolo, Luk Kalahan klizio je kroz gužvu u luna-parku užurbano džepareći. Imao je hitre ruke, okretne prste i, što je za uspešnog lopova najvažnije, potpuno odsustvo savesti.

Bilo mu je dvanaest godina.

Već je skoro šest nedelja bio na putu, u bekstvu. Luk je imao velike planove da stigne do juga pre nego što se sparno leto Nove Engleske pretvori u ledenu zimu Nove Engleske.

Neće daleko stići ovakvim džeparenjem, razmišljao je i izvukao novčanik iz oklembesnog džepa jednog radnog kombinezona. Nije bilo mnogo onih koji su došli da se voze na ringišpilu ili da se klade na točku sreće, i da su pri tom kod sebe imali više od nekoliko izgužvanih dolara.

Ali kada stigne u Majami, stvari će se promeniti. U senci iza odbaćenih boca mleka, oslobodio se novčanika od imitacije kože i prebrojao svoj večerašnji ulov.

Dvadeset osam dolara. Patetično.

Ali zato u Majamiju, toj zemlji sunca, zabave i bogataša, pelješiće kuće. Trebalo je samo da stigne tamo, i do sada je uspeo da stavi na stranu gotovo dve stotine dolara. Još malo i moći će sebi da priušti autobus, bar za deo puta. *Grejhaund*, razmišljao je razvukavši usta u osmeh. U redu, prepustiće njima da voze i odmoriće se od stopiranja sa patosanim hipijima i debeloprstim perverzncjama.

Begunac ne može da bira prevoz. Luk je već bio shvatio da i najpošteniji građanin vrlo lako može zaraditi karton u policiji, kao i to – što je bilo isto tako loše – da dečak koji napusti dom lako može upasti u gomilu neprilika.

Kakva korist od toga da bilo kome pokuša da objasni da je kod kuće bilo mnogo opasnije nego na putu.

Pošto je odvojio dva dolara, Luk gurnu ostatak u pohabane duboke cipele. Morao je nešto da pojede. Miris zagrejane masti mučio mu je stomak već skoro jedan sat. Častio je sebe prepečenim hamburgerom i krompirićima, i sve to sprao svežom limunadom.

Poput većine dvanaestogodišnjaka, Luk bi uživao da se provoza, ali iako je čeznuo u sebi za svetlima koja su se okretala, prikriivao je to frktanjem. Kretenčići su mislili da upravo doživljavaju pustolovinu, mrmeljao je dok mu je kiselo grožđe zapinjalo u grlu. Večeras će ih ušuškati u krevetu, dok će on spavati pod zvezdama; a kada se probude, mamice i tatice reći će im šta da rade i kako to da urade.

Njemu više niko, nikada, neće govoriti te stvari.

Osećajući se nadmoćnim u svakom pogledu, zadenuo je palčeve u džepove farmerki i krenuo prema povlašćenim štandovima.

Ponovo je prošao ispred postera – slike mađioničara veće od prirodne. Veliki Nuvel, sa gustom crnom kosom, glatkim brkovima, hipnotičkim tamnim očima. Svaki put kada bi Luk pogledao poster, osećio bi kako ga neka sila vuče ka nečemu što nije mogao da razume.

Oči sa slike kao da su gledale pravo u njega, kao da su mogle da vide i, čak, i previše razumeju o Luku Kalahanu, nekadašnjem stanovniku Bangora, u Mejnu, koji je ovamo stigao preko Berlingtona, Jutike i bogzna čega još, jer i je sam Luk zaboravio.

Gotovo da je očekivao da naslikana usta progovore, a ruka koja je držala lepezu od karata da poleti i ščepa ga za gušu i uvuče u taj poster. On bi tamo bio zarobljen zauvek, udarajući u drugu stranu tog

kartona isto onako kao što je toliko puta lupao po zatvorenim vratima svog detinjstva.

Pošto ga od te ideje prođoše žmarci, Luk izvi usnu. „Magija – ko ješta“, reče on, ali šapatom. Srce mu jače zalupa dok je čikao naslikano lice da ga izazove. „Velika stvar“, nastavi on, sa sve više samouverenosti. „Čudna mi čuda, izvlačiš glupe zečeve iz glupih šešira i izvodiš tamo neke glupave trikove sa kartama.“

Mnogo je više želeo da vidi te glupe trikove nego da se vozi na ringšpilu. Više nego što je žudeo da natrpa usta krompirićima sa kojih curi kečap. Luk se ljuljao, pipkajući jedan od ona dva dolara u džepu.

Za to bi vredelo dati jedan dolar, zaključio on, samo da sebi dokaže kako taj mađioničar i nije nešto. Vredelo bi dati dolar da može da sedne. U mrak, mrmeljao je dok je izvlačio zgužvanu novčanicu i plaćao kartu. Tamo će se sigurno naći nekoliko džepova u koje će moći da zavuče svoje vešte prste.

Težak zastor od platna spustio se za njim i zaprečio prolaz svetlosti i vazduhu koji su pokušavali da dopru iz prolaza. Buka ga udari poput pljuska. Ljudi su već sedeli, zgurani na niskim drvenim sedištima, mrmeljajući između sebe, mašući papirnatim lepezama u pokušajima da se odbrane od zagušljive toplote.

Na trenutak je ostao da stoji u pozadini, osmatrajući. Zahvaljujući instinktu, koji je tokom proteklih šest nedelja postao oštar poput šibe, preskočio je preko neke dečurlije, zaobišao nekoliko parova koji su mu se učinili i suviše siromašnim da bi mu mogli doneti išta više od uloženog i lukavo odabrao svoje žrtve. Situacija mu je nametala da odabira žene, pošto je većina muškaraca sedela na svom novcu.

„Izvinite“, reče on, ućtiv poput kakvog malog skauta, dok se uvlačio iza neke žene koja je ličila na baku i koja je svu svoju pažnju poklonjala lakrdijama devojčice i dečaka koji su sedeli pored nje.

Onog trenutka kada se smestio, Veliki Nuvel se pojavi na pozornici. Bio je odeven za predstavu. Crni smoking i uštirkana bela košulja delovali su egzotično u pregrejanom šatoru. Cipele su mu se sijale. Na domalom prstu leve ruke nosio je zlatan prsten sa crnim kamenom, koji se presijavao pod svetlošću pozornice.

Istog časa kada se pojavio pred publikom, ostavio je utisak veličine.

Mađioničar ništa nije rekao, pa ipak se šator ispunio njegovim prisustvom – jednostavno je nabrekao od njega. Nije bio ništa manje dramatičan nego na posteru, mada mu je crna kosa bila prošarana sedima. Veliki Nuvel podiže ruke i okrenu ih dlanovima prema publici. Pošto je samo jednom brzo trznuo rukom iz zgloba, među raširenim prstima stvori mu se novčić. Još jedan trzaj i novi novčić, pa za njim još jedan, dok između svih prstiju nije zablistalo zlato.

Luk se nagnu napred budno motreći i čkiljeći. Zanimalo ga je kako je mađioničar to postigao. To je, razume se, bio samo trik. Bio je i te kako svestan da je svet pun trikova. Već je odavno bio prestao da se pita zašto, ali nije prestajao da se pita kako.

Novčići su se pretvorili u raznobojne lopte koje su menjale veličinu i boju. Broj im se povećavao i smanjivao, pojavljivale su se i nestajale dok je publika pljeskala.

Teško je bilo odvojiti oči od predstave. Nije bilo nimalo teško dići šest dolara iz bakinog novčanika. Pošto je sakrio ukradeni novac, Luk je skliznuo sa svog mesta da bi prešao iza plavuše koja je nemarno odložila pletenu torbicu na pod pored sebe.

Dok se publika zagrevala zahvaljujući hitrini mađioničareve ruke, Luk je izvukao još četiri dolara. Ali, sve više je gubio koncentraciju. Govoreći sebi da će malo da sačeka pre nego što pređe na debelu damu tamo desno, smestio se da gleda.

Narednih nekoliko minuta Luk je bio samo dete, posmatrajući razrogačenih očiju i zaprepašćen, dok je mađioničar mahao lepezom od karata, prelazio jednom rukom preko njih sa gornje, a drugom sa donje strane, tako da su ostale da vise u vazduhu. Stilizovanim pokretom ruku, karte su se zanjihale, zaronile i obrnule se. Začuše se ovacije iz publike, u potpunosti posvećene predstavi. I Luk propusti priliku da počisti kuću.

„Ti tamo“, stade da odzvanja Nuvelov glas. Luk se skameni, osetivši kako su ga te tamne oči prikovale. „Čini mi se da si baš pogodan momčić. Potreban mi je neko pametan...“ Oči zatrepšaše. „Pošten dečak, koji će mi pomoći u izvođenju mog narednog trika. Penji se ovamo.“ Nuvel pokupi karte koje su visile u vazduhu i pozva ga rukom.

„Hajde, momče. Dođi.“ Luk oseti kako ga neko munu u rebra.